

ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀθλίου κραββάτου, παρ' ᾧ δὲν εὐρίσκοντο ἢ οἱ δύο πιστότεροι δούλοι του Σούσης καὶ Μαζδάρας. Ὑπέφερε μετὰ γενναιότητος ἀξιοθαυμάστου οὐδὲ ψιθυρισμός· ἐξῆλθε τῶν χειλέων του. Πρωτὴν τινα εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον του, ὁ εἰς τῶν ὑπηρετῶν εὗρεν αὐτὸν γονυπετῇ παρὰ τὴν κλίνην του. Κατ' ἀρχάς ἐνόμιζεν ὅτι προσεύχεται ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ βλέπων αὐτὸν ἀκίνητον προσεκάλεσε τὸν συνυπρέτην του. Καὶ τῶν δύο ὁμοῦ αἱ φροντίδες ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ: Ὁ Λιβιγκστὸν εἶχε παραδώσει τὴν ψυχὴν εἰς ἐκείνον, ὃν τόσῳ πιστῶς ἐξυπηρετήσε πάντοτε. Ἦτο ἡ 4^η Μαΐου τοῦ 1873.

Τὸ σῶμα του ταριχευθὲν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ὑπηρετῶν του, μετεφέρθη εἰς Ζανζιβάραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγγλίαν ὅπου μετὰ πανηγυρικὴν κηδεῖαν κατετέθη ἐν τῇ μονῇ τοῦ Οὐσεστμίνστερ εἰς τάφον φέροντα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.

ΔΑΒΙΔ ΛΙΒΓΣΚ ΤΩΝ

ΓΕΝΝΗΘΗΣ ΕΝ ΒΛΑΝΤΥΡ ΛΑΜΑΡΚΣΤΡ (Σκωτίας)

ΤΗΝ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1817.

ΑΠΘΑΝΕΝ ΕΝ ΙΑΛΛΑ (κεντρικῆς Ἀφρικῆς)

ΤΗΝ 4 ΜΑΪΟΥ 1873.

ΑΔΕΛΑΪΣ Σ. . . .

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 6).

Τέλος μαγικὸν πλοιάριον, *Ellida* τὸ ὁποῖον ὁ Ἐγὶρ θεὸς θαλάσσιος κρυπτόμενος ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπιναν ἐδωρήσατο τῷ πάππῳ τοῦ Φριτιόφ εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοξενίας του. Τὸ πλοῖον τοῦτο ὅμοιον πρὸς δράκοντα εἶχε τὴν μὲν πρῶσαν ἐρυθρὰν τὸ δὲ σκάφος πεποικιλμένον χρυσῷ καὶ κυανῷ καὶ τὸ πηδάλιόν του παρίστα οὐρὰν κατακεκαλυμμένην χρυσαῖς λεπίσι ἐν ᾗ τὰ ἱστία του μελανὰ, κεκοσμημένα πορφύρᾳ ἄφινον πολὺ ὀπισθέν των τὸν ἀετὸν ἀνοιγόμενα πρὸς τὸν ἀνεμὸν.

Ἐξαιρουμένων τῶν βασιλέων ὁ Φριτιόφ ἦτο ὁ πλουσιώτερος τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ φήμη τῆς γενναιοψυχίας καὶ τῶν ἀρετῶν του ἤρξε κατ' ἐκάστην.

Δώδεκα εὐψυχοὶ ἄνδρες σύντροφοι τοῦ πατρὸς του ἦσαν σύντροφοι καὶ αὐτοῦ· ἅπαντες ἦσαν ἡλικιωμένοι ἐκτὸς ἐνός, τοῦ Βιδόν, ὅστις ἦτο χαριεὺς ὡς παῖς, ἰσχυρὸς ὡς ἀνὴρ καὶ σοφὸς ὡς γέρον. Ὁ Βιδόν συνῆρξε μετὰ τοῦ Φριτιόφ· ἀνέμιξαν ἀλλοτε τὸ αἷμα των ἐν τῷ αὐτῷ κρατῆρι συνομολογήσαντες ἀλληλοδοθήσαν· ὠρίσθησαν ἀμοιβαίαν συμμετοχὴν ἐν ταῖς εὐτυχίαις, καὶ ἀντίληψιν ἐν ταῖς δυστυχίαις· ὠρίσθησαν νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατον ἀλλήλων.

Μεταξὺ τῶν ἀπέριων συγγενῶν, οἵτινες συνήχθησαν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς κηδείας τοῦ Θόρστεν μόνος ὁ Φριτιόφ ἐφαίνετο τεθλιμμένος. Ἠκρόασατο τοῦ νεκρικοῦ ἤχου καὶ τῶν ἐγκωμίων τοῦ τεθνεῶτος· δακρυρροῶν ἐκένωσε τὸ κέρας του εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς του καὶ ἐκάθεσθη ἐπὶ τῆς ἐδρας τῆς τιμῆς τῶν Βίκινγκ, ἥτις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης περιῆλθεν εἰς αὐτόν.

Αἱ ἐβδομάδες ἐν τούτοις παρήρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, τὰ δὲ ὄργανα εἰς μάτην ἀντήχουν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φριτιόφ· μάτην οἱ σκάλδοι¹ ἐξυμνοῦν τὰ κατωρθώματα τοῦ Βίκινγκ. Ἡ γῆ εἶχεν ἐξέλθει εὐθαλῆς καὶ χλοερὰ ἐκ τοῦ χιονώδους σαβάνου τῆς καὶ ἐπὶ τῆς κυανοβαφοῦς θαλάσσης ὠλισθαίνων κουφαι αἱ εὐστροφοὶ νῆες· ὁ Φριτιόφ ἐθέρει ἀδιάφορος τὰς κοιλάδας καὶ τὰ δάση. Ἀλλὰ τέλος ἦλθε καὶ δι' αὐτὸν ἡμέρα χαρᾶς. Ὁ Ἐλγ, ὁ Ἀλφδαν καὶ ἡ Ἰνγεβόργη ἀπεδέχθησαν τὴν πρόσκλησίν του. Καθήμενος παρὰ τὴν ὥραιάν νεανίδα ἐσωπυρρίετο εἰς τὰ ἀγνὰ καὶ γλυκέα βλέμματα τῆς ἐκδεχόμενος παρ' αὐτῆς δειλὰ θωπεύματα τῆς χειρὸς. Ὡμίλουν περὶ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας. — «Ἐν τοῖς ἀνακτόροις μας ἔλεγεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Βήλη δὲν εἶναι τόσῳ εὐάρεστος ἡ διαμονὴ ὅσῳ ἐνταῦθα. Ὁ Ἐλγ εἶναι πολὺ τραχύς, ὁ δὲ Ἀλφδαν λίαν ἀκηδέης· ὥστε εἰς οὐδέτερον δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τοὺς πόνους μου. Αἱ περιστρεφαί, ἃς ἐξημερώσαμεν ἐφυγον· δισσκορπίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἱερακοῦ· δὲν μένει ἢ ἐν ζεύγος. Λάβε ἐν ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων· γνωρίζει πολλὰ καλῶς τὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα· κρύπτε ἐνίοτε ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν λευκὴν πτέρυγάν της. . . . Ἡ Ἰνγεβόργη ἀνεχώρησε καὶ μετ' αὐτῆς ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ἰλαρότης τοῦ Φριτιόφ· ἡ θλίψις καὶ τὰ ὄνειροπολήματα ἐπανάηλθον εἰς τὸν νεανίαν πολεμιστὴν, ἐνῷ τὸ ἀποσταλὲν πτηνὸν δὲν ἐπανῆλθεν ὅπως κομίσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θόρστεν.

ΔΥΟ ΑΙΓΗΣΕΙΣ.

«—Τί ἔχεις λοιπὸν ἀετιδεῦ; εἶπεν ἡμέραν τινα ὁ Βιδόν τῷ Φριτιόφ· μὴ σοὶ λείπει τι; μὴπως πάσχει ἡ καρδιά σου ἢ μὴπως εἶναι ἡ πτέρυξ σου πληγωμένη; τί θέλεις; Ἰδὲ τοὺς ἀνυπομονοῦντας ἵππους σου τοὺς κατὰ τὴν τῆς λείας των κρᾶζοντας ἱερακας καὶ τὸ ἡγχυροβολημένον πλοῖόν σου ταλαντευόμενον ὡς νὰ ἦτο ἐτοιμὸν εἰς ἀναχώρησιν. . . . Ἀλλ' ὄχι· ἡσυχάσατε ἵπποι, ἱερακες, πλοῖον· ὁ Φριτιόφ δὲν ζητεῖ οὐδὲ κυνήγιον οὐδὲ πολέμους. Μεθ' ὅλα ταῦτα ἀρέσκειται νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ ἀχύρου μᾶλλον ἢ ἀλλοῦ που. . . .»

(Ἔπεται συνέχεια)

¹ Ποιηταὶ τοῦ Βορρά.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Κ. Γεράρδῳ βιβλιοδότη Γαλατᾶ ὁδὸς Γιοργανζιλὰρ ἀριθ. 100.

Αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων τοῦ 7 φύλλου θέλουσι δημοσιευθῇ εἰς τὸ 9.